

Hvad er Sandhed? – Nummer Fem

Talsmanden

Jeff Pippenger

2023-09-11

Den profetiske historie, som er blevet åbenbart inden for de syv tordener, identificerer den historie, vi nu befinder os i. Hemmeligheden var skjult, indtil den historie, den repræsenterede, indtraf. Det er den tid, hvor Talsmanden, „sandhedens“ Ånd, åbenbarer den sandhed, som Johannes kaldte Jesu Kristi Åbenbaring, for Jesus Kristus er Sandheden. Det er ikke blot sådan, at ordet „sandhed“ repræsenterer Guds karakter. Og det er ikke blot en åbenbaring af den vidunderlige sproglærer, at det hebraiske ord for „sandhed“ bruges på så dybtgående måder gennem hele Skriften. Men det er også det forunderlige mirakel, som, når det forstås, bliver nøglen til at åbne profetierne i Johannes' Åbenbaring, og derved åbner det hele Bibelen. Men det er kun for dem, der er villige til at se, høre og holde fast ved det, som er skrevet deri; for tiden er nær.

For at mennesker kan erkende „sandheden“ på en sådan måde, at de bliver helliget ved den, kræves Helligåndens nærvær. Mennesker kan intellektuelt forstå ordet „sandhed“ og endda blive forbløffede over dets betydning, men „sandheden“ må spises. Den må internaliseres og gøres til en del af et menneskes erfaring, for ordet formidler Guds skabende kraft til dem, der søger at blive forvandlet til Kristi billede. Et af udgangspunkterne for min personlige undersøgelse af det hebraiske ord, der oversættes med „sandhed“, var de hebraiske lærde, som også behandler ordet „sandheds“ forunderlige natur og dets brug i Bibelen. Men der er ingen grund til at tro, at deres intellektuelle forståelse af ordet „sandhed“ har ført dem til Kristus.

Den profetiske kendsgerning, at ordet må fortæres i Helligåndens nærvær, genlyder i Søster Whites definition af „olien“ i lignelsen om de ti jomfruer og ligeledes i hendes beskrivelse af de to grupper af jomfruer, som venter på Brudgommen.

Et symbol har oftest mere end én betydning, og betydningen skal bestemmes af den sammenhæng, hvori symbolet forekommer. Den skal ikke bestemmes ud fra den grammatiske experts definition af ordet eller ud fra den historiske tidsramme, da ordet blev skrevet. Det er disse to tilgange, Adventismens teologer har grebet for at benægte „sandheden“. Et symbol defineres af den sammenhæng, hvori det anvendes. Inden for Profetiens Ånd repræsenterer ordet „olie“ i lignelsen om de ti jomfruer mindst nogle forskellige ting afhængigt af sammenhængen i det afsnit, hvor „olien“ findes. Hvorfor besidder den ene klasse af jomfruer olien og den anden ikke?

„Der er en verden, som ligger i ondskab, i bedrag og vildfarelse, i selve dødens skygge,—sovende, sovende. Hvem føler sjælekval for at vække dem? Hvilken røst kan nå dem? Mine tanker føres frem til den fremtid, da signalet vil blive givet: ‚Se, Brudgommen kommer; gå ud ham i møde.‘ Men nogle vil have udsat at skaffe den olie, som skal genopfylde deres lamper, og for sent vil de opdage, at den karakter, som olien fremstiller, ikke kan overføres. Denne olie er Kristi retfærdighed. Den repræsenterer karakter, og karakter kan ikke overføres. Intet menneske kan sikre den for et andet. Hver enkelt må for sig selv erhverve sig

en karakter, rensat fra enhver syndens plet.“ Bible Echo, 4. maj 1896.

De tåbelige jomfruer besidder ikke den karakter, som er nødvendig for at bestå i den snart kommende krise. De mangler Kristi retfærdighed. Men olien er også et budskab, og olien i lignelsen om de ti jomfruer i de „sidste dage“ er det sidste advarselsbudskab, repræsenteret ved Jesu Kristi Åbenbaring, som skal høres, læses og holdes.

"De salvede, som står hos hele jordens Herre, har den stilling, som engang blev givet til Satan som skærmende kerub. Ved de hellige væsener, der omgiver hans trone, opretholder Herren en stadig forbindelse med jordens indbyggere. Den gyldne olie repræsenterer den nåde, hvormed Gud holder de troendes lamper forsynet, for at de ikke skal blafre og gå ud. Hvis ikke denne hellige olie blev udgydt fra himmelen i budskaberne fra Guds Ånd, ville det ondes magter have fuldstændig kontrol over menneskene."

„Gud vanæres, når vi ikke modtager de budskaber, som han sender os. Således afslår vi den gyldne olie, som han ville udgyde i vore sjæle for at blive meddelt til dem, der er i mørket. Når råbet lyder: ‘Se, brudgommen kommer; gå ham i møde,’ vil de, som ikke har modtaget den hellige olie, som ikke har nærmet Kristi nåde i deres hjerter, erfare, ligesom de dårlige jomfruer, at de ikke er rede til at møde deres Herre. De har ikke i sig selv kraft til at skaffe olien, og deres liv lider skibbrud. Men hvis der bedes om Guds Helligånd, hvis vi beder indtrængende, som Moses gjorde: ‘Lad mig se din herlighed,’ da vil Guds kærlighed blive udgydt i vore hjerter. Gennem de gyldne rør vil den gyldne olie blive meddelt til os. ‘Ikke ved magt og ikke ved styrke, men ved min Ånd, siger Hærskarers Herre.’ Ved at modtage de klare stråler fra Retfærdighedens Sol skinner Guds børn som lys i verden.“ Review and Herald, 20. juli 1897.

„Olien“ er det sidste budskab, som endnu en gang er Jesu Kristi Åbenbaring. I afsnittet må de, som ønsker at få olien, bønfalde Gud, således som Moses gjorde i Hores hule. Men læg mærke til, at hvis vi skal „bønfalde, således som Moses gjorde“, om at Gud vil „vise“ os sin „herlighed“, må vi først bede om Helligånden, som er Talsmanden. Hvis vi gør det, skal vi da ved engle og de to gyldne rør modtage af Kristi retfærdighed. Vi bedrager os selv, hvis vi mener, at vi kan bede og bønfalde om Kristi karakter, sådan som Laodikeisk Adventismes traditioner og skikke antyder, at det bør gøres, samtidig med at vi afviser budskabet i Jesu Kristi Åbenbaring. Hans retfærdighed meddeles os gennem „budskaberne fra Guds Ånd“, som overbringes af de to salvede, der står foran Guds trone. Når vi forkaster hans budskab, forkaster vi hans retfærdighed.

Da svarede jeg og sagde til ham: Hvad er disse to oliventræer ved lysestagens højre side og ved dens venstre side? Og jeg svarede igen og sagde til ham: Hvad er disse to olivengrene, som gennem de to gyldne rør tømmer den gyldne olie ud af sig selv? Og han svarede mig og sagde: Ved du ikke, hvad disse er? Og jeg sagde: Nej, min herre. Da sagde han: Disse er de to salvede, som står hos hele jordens Herre. Zakarias 4:11–14.

De to „salvede, som står hos hele jordens Herre“, fremstilles også som de to vidner i Åbenbaringen kapitel elleve.

„Om de to vidner erklærer profeten videre: ‚Disse er de to olietræer og de to lysestager, som står foran jordens Gud.‘ ‚Dit ord,‘ sagde salmisten, ‚er en lygte for min fod og et lys på min

sti.⁴ Åbenbaringen 11:4; Salme 119:105. De to vidner repræsenterer Skrifterne i Det Gamle og Det Nye Testamente.“ The Great Controversy, 267.

Uanset om vi betragter Zakarias' eller Johannes' vidnesbyrd om de to vidner, er sammenhængen for hvert af disse vidnesbyrd den kommunikationsproces, som er den allerførste sandhed, der nævnes i forbindelse med budskabet om Jesu Kristi åbenbaring i Åbenbaringen kapitel 1, vers 1. Fra Faderen til Sønnen, til englene, til en profet, til menigheden. Den proces, hvorigennem Kristus taler til menneskeheden, er en væsentlig forståelse, som Han søger at åbenbare i det sidste advarselsbudskab. Dette svarer til betoningen i fremstillingen af både den første og den tredje engels budskaber.

Den første engels budskab repræsenteres ved William Miller. Miller besidder flere profetiske kendetegn, som må anerkendes. Han var bevægelsens „Fader“, hvilket i forhold til Alfa og Omega kræver, at der også ville være en søn. Han repræsenterede en bevægelse, repræsenteret ved navnet „Millerit“, hvilket er betegnelsen for en type sten. Han blev brugt til at organisere et sæt bibelske regler for profetisk fortolkning. Disse regler bliver en væsentlig bestanddel af formidlingen af budskaberne fra Guds Ånd, som enten blev forkastet eller modtaget, idet de i Millers generation valgte, om de ville fastholde deres tåbelige laodikeiske tilstand eller blive vise filadelfiere. Som fader til den første engels budskab er han et forbillede på en bevægelse, der vil forkynde den tredje engels budskab, og denne bevægelses forståelse af budskabet vil blive ledet af et særligt sæt bibelske regler for profetisk fortolkning, som stadfæster den tredje engels budskab lige så grundfæstet, som Miller blev brugt til at stadfæste den første engels budskab. Gud forandrer sig aldrig, Jesus Kristus er den samme i går og i dag og til evig tid.

Far ikke vild, mine elskede brødre. Enhver god gave og enhver fuldkommen gave kommer ovenfra og stiger ned fra lysenes Fader, hos hvem der ikke er forandring eller skiftende skygge. Efter sin egen vilje fødte han os ved sandhedens ord, for at vi skulle være en slags førstegrøde af hans skabninger. Jakob 1:16–18.

Ved begyndelsen eller afslutningen af adventismen bliver budskaberne fra Guds Ånd, som er fremstillet ved olien, formidlet gennem de to vidner. Ved begyndelsen hos milleritterne var de to vidner Det Gamle og Det Nye Testamente, og ved afslutningen er de Bibelen og Profetiens Ånd. Dette er grunden til, at Johannes, som mest fuldkomment fremstiller enden på Guds folk i de sidste dage af den undersøgende dom, befandt sig på øen Patmos.

Jeg, Johannes, som også er jeres broder og meddelagtig i trængslen og i Jesu Kristi rige og udholdenhed, var på den ø, som kaldes Patmos, for Guds ords skyld og for Jesu Kristi vidnesbyrds skyld. Åbenbaringen 1:9.

Patmos' profetiske ramme repræsenterer, at Johannes bliver forfulgt. Han blev forfulgt, fordi han modtog budskaberne fra Guds Ånd, som identificerer Jesu Kristi Åbenbaring gennem Bibelen og Profetiens Ånd.

Forfølgelsen af Guds folk i „de sidste dage“ fremstilles også i Åbenbaringen kapitel elleve, når de to vidner bliver dræbt på gaderne, og alle fejrer deres død. I kapitel elleve er disse to vidner Elias og Moses. De har aflagt deres vidnesbyrd i tre et halvt år, og derefter bliver de dræbt, men

sidenhen blev de oprejst.

Alle profeterne taler mere om de sidste dage, end de gør om deres egen historie; derfor, hvis der nogensinde er en bog, som taler om de sidste dage, er det Johannes' Åbenbaring, hvor alle Bibelens bøger mødes og ender. Der må derfor i de sidste dage være et „budskab“, som bliver dræbt og derefter oprejst. Åbenbaringen kapitel elleve fremstillede den Franske Revolutions historie, men det fremstiller endnu mere direkte et angreb imod den tredje engels budskab i de sidste dage. Det budskab og den bevægelse, som blev forbilledliggjort ved Millers budskab og bevægelse, led dette angreb og døde den 18. juli 2020. Ifølge Åbenbaringen kapitel elleve ville dette angreb blive udført af dyret, som steg op af afgrunden.

Og når de har fuldendt deres vidnesbyrd, skal dyret, som stiger op af afgrunden, føre krig mod dem og overvinde dem og dræbe dem. Og deres døde legemer skal ligge på gaden i den store stad, som i åndelig forstand kaldes Sodoma og Egypten, hvor også vor Herre blev korsfæstet. Åbenbaringen 11:8, 9.

Søster White oplyser os om, at »afgrunden« repræsenterer en ny manifestation af satanisk magt.

»Når de skal have fuldendt [er ved at fuldende] deres vidnesbyrd.« Den periode, i hvilken de to vidner skulle profetere klædt i sæk, endte i 1798. Idet de nærmede sig afslutningen på deres gerning i ubemærkethed, skulle der føres krig imod dem af den magt, som fremstilles som »dyret, der stiger op af afgrunden«. I mange af Europas nationer havde de magter, som herskede i kirke og stat, i århundreder været behersket af Satan gennem pavedømmets mellemkomst. Men her fremtræder en ny åbenbarelse af satanisk magt.« The Great Controversy, 268.

Der er tre magter, som identificeres i Johannes' Åbenbaring som komne op af afgrunden; den første, der nævnes, er islam i Åbenbaringen kapitel ni, vers to, den anden er den Franske Revolutions ateisme i kapitel elleve, vers otte, og den tredje er det moderne Rom i kapitel sytten, vers otte. Den ”nye manifestation” i de sidste dage, som ikke alene vil angribe den bevægelse, der er forbilledliggjort ved milleritbevægelsen, men også angribe verden, er den forfalskede vækkelse af det forfalskede Midnatsråb, kendt som ”woke-isme”. Woke-isme repræsenterer en ”ny manifestation af satanisk magt”, som opretholdes af den nuværende jesuitiske antikrist og fremmes gennem købmændene, de politiske ledere i De Forenede Nationer, de liberale repræsentanter i protestantismens faldne kirker i Amerikas Forenede Stater, og Det Demokratiske Parti i forbindelse med RINO-republikanerne, som enten fremmer eller tillader fremme af alle variationerne af den homoseksuelle menigheds afvigende livsformer, sådan som det i kapitel elleve fremstilles som ”Sodoma”. Disse tre magter er det, som fører verden til Harmagedon, og de fremstilles også ved ”Egypten”, symbolet på ateisme og verdslighed. Inden for anarkiet under den Franske Revolution, som er endnu et element af disse tre magter, der udgør det, som søster White kalder den ”onde sammensværgelse”, fremmes enten direkte eller tillades woke-isme. Woke-isme er den sataniske forfalskning af de ti jomfruvers vækkelse. Vi har mere at drøfte langs disse linjer, men vi må først behandle efterspillet til mordet på gaden, som blev fuldbyrdet den 18. juli 2020.

Og også, kære Læser, forstå venligst, at jeg ikke har nogen støtte at yde til det republikanske parti. Der findes ingen politisk overbevisning, som jeg nærer nogen tillid til. Det er ganske enkelt de profetiske dynamikker, der eksisterer i De Forenede Stater, De Forenede Nationer og pavedømmet, som jeg påpeger. Disse dynamikker vil blive behandlet mere specifikt, når vi begynder direkte at behandle de to horn, som løber parallelt med hinanden fra 1798 indtil søndagsloven.

Den sataniske wokeisme, som repræsenterer et forfalsket midnatsråb, går forud for det egentlige midnatsråb, og før tiden for det ægte midnatsråb vil de, som er blevet dræbt på gaderne, til sidst udvikle sig til enten en dåreagtig eller en viis jomfru. Den tidsperiode, hvor vore karakterers sammenbinding enten i det neg, der er bestemt til ødelæggelsens ild, eller som det neg, der er bestemt til den himmelske lade, er nu kommet.

Søster White påpeger, at de dårlige jomfruer i den milleritiske histories tøvenstid reagerede anderledes på den prøvende skuffelse end de kloge jomfruer, og antyder således, at deres karakter på tidspunktet for tøvenstiden allerede var fastlagt. Men Jeremias' vidnesbyrd oplyser os om, at vi kan vælge at vende tilbage til Gud, og han vil ikke blot vende tilbage til os, men han vil gøre os til en befæstet kobbermur mod de ugudelige og de frygtelige, idet vi bliver brugt som hans talerør i den efterfølgende krise. Det er på dette profetiske punkt, at Jesus lover at trøste os. Dette er betydningen af Johannes' fire kapitler, som er henlagt til vor nuværende historie.

Olien er Helligånden; den er karakter, og den er budskaberne fra Guds Ånd. Guds Ånd er „Talsmanden“. Ligesom Gud elskede verden så højt, at Han gav sin enbårne Søn, og ligesom Jesus ofrede sit guddommelige væsen for villigt at påtage sig den menneskelighed, han havde skabt, som en del af sig selv i al evighed, således vil også Helligånden, som gives i denne tidsperiode, blive hos os for evigt.

Dersom I elsker mig, så hold mine bud. Og jeg vil bede Faderen, og han skal give jer en anden Talsmand, for at han må være hos jer til evig tid, sandhedens Ånd, som verden ikke kan modtage, fordi den ikke ser ham og ikke kender ham; men I kender ham, for han bliver hos jer og skal være i jer. Jeg vil ikke efterlade jer faderløse; jeg kommer til jer. Johannes 14,15–18.

Dette offer, som Ånden bringer ved at vælge at blive hos menneskene for evigt, svarer til det offer, som de to andre personer i den himmelske trio bringer. Måske lige så betydningsfuldt som Åndens offer i Hans villighed til at leve i hver af de frelste i al evighed er det, at „Trøsterens“ komme i netop denne historiske sammenhæng angiver, hvornår Guds folk besegles for evigheden.

Og bedrøv ikke Guds hellige Ånd, hvormed I er beseglet indtil forløsningens dag. Efeserne 4,30.

I den historie, hvor løftet om Talsmanden fuldkomment opfyldes, hvilket er de hundrede og fireogfyrre tusindes historie, vil Ånden „blive“ i os „for evigt“. Enhver kristen, som opfyldte evangeliets krav, modtog Helligånden og blev derfor „beseglet indtil forløsningens dag“, men denne besegling peger ganske enkelt frem mod den tid, hvor de hundrede og fireogfyrre tusind skal besegles i den nuværende historie. I Efeserbrevet sættes de, som er beseglet indtil forløsningens dag, i kontrast til dem, som „bedrøver“ „Guds Helligånd“. De bedrøver Helligånden ved at nægte

at modtage Guds Ånds meddelelser og afslår således den gyldne olie. Når Kristus lover at sende os „Talsmanden“, „sandhedens Ånd“, i denne skuffelsens periode, lover Han at sætte sit segl på os, og Hans segl repræsenterer holdelsen af Hans bud, især sabbatsbuddet, som er den dag, da Johannes modtog åbenbaringen, og som er det spørgsmål, der står for at skulle konfrontere verden.

Beseglingen af de vise jomfruer fuldbyrdes før prøven under søndagsloven, for det er dér, at både de vises og de dåres karakter vil blive åbenbaret, og karakter udvikles aldrig i en krise, den bliver blot åbenbaret. Beseglingen repræsenterer blandt andet en forvandling fra en laodikeisk tankegang til en filadelfisk tankegang. Problemet er, at for at denne forvandling kan fuldbyrdes, er den første prøve for hver enkelt af os oprigtigt at erkende, at vi hidtil har været laodikeere; for som laodikeere er vor primære åndelige holdning, at alt er i orden, når alt i virkeligheden er fuldstændig forkert. Denne holdning må lægges bort; den er en af de afskyelige ting, som må skilles fra det dyrebare.

”Så snart Guds folk er beseglet i deres pander — det er ikke et segl eller mærke, som kan ses, men en grundfæstelse i sandheden, både intellektuelt og åndeligt, så de ikke kan røkes — så snart Guds folk er beseglet og beredt til rystelsen, vil den komme. Ja, den er allerede begyndt; Guds domme er nu over landet for at give os advarsel, så vi kan vide, hvad der kommer.”
Seventh-day Adventist Bible Commentary, bind 4, 1161.

Den „Talsmand“, som Jesus lover sine disciple, og som trøster dem i skuffelsens time, leder sit folk til hele sandheden, og det er gennem en „forankring i sandheden“, at vi besegles. Den „sandhed“, som Guds folk på dette tidspunkt skal forankres i, er den „sandhed“, som bliver afseglet lige før nådetiden lukkes, for „tiden er nær“. Denne sandhed er strukturen i de syv tordners skjulte historie, og denne skjulte historie identificerer den historie, hvor Jesu Kristi Åbenbaring åbnes. De syv tordners skjulte historie vil blive opfyldt netop på den tid, hvor den „sandhed“, der fremstilles som den skjulte historie, bliver afseglet. Afseglingen af „sandheden“ er det, som besegler dem, der modtager det budskab, som tidligere har været beseglet.

Guds folk bliver beseglet på deres pander forud for rystelsen blandt de vrede nationer, som finder sted ved søndagsloven og dermed indleder national undergang. Jesu Kristi Åbenbaring er de „profetiens ord“ i Johannes’ Åbenbaring, som ikke længere skal være forseglede, for tiden er nær. Det er den sandhed, som nu skal læses, høres og, vigtigst af alt, bevares, hvis vi skal blive velsignet.

Judas, ikke Iskariot, siger til ham: Herre, hvordan kan det være, at du vil åbenbare dig for os og ikke for verden? Jesus svarede og sagde til ham: Om nogen elsker mig, vil han holde fast ved mine ord; og min Fader skal elske ham, og vi skal komme til ham og tage bolig hos ham. Den, som ikke elsker mig, holder ikke fast ved mine ord; og det ord, som I hører, er ikke mit, men Faderens, som har sendt mig. Dette har jeg talt til jer, mens jeg endnu er hos jer. Men Talsmanden, Helligånden, som Faderen vil sende i mit navn, han skal lære jer alle ting og minde jer om alt det, som jeg har sagt jer. Johannes 14:22–26.

For dem, som bevarer det budskab, der er ved at blive forseglet op, er løftet, at Talsmanden vil „lære“ os „alle ting“, „alt det“, som Jesus har sagt „til jer“. Dette er det løfte, som blev opfyldt for disciplene på vej til Emmaus og derefter for de elleve disciple. Da Kristus fjernede sin hånd fra

Emmaus-disciplenes øjne, som var „holdte“, og derefter „åbnede“ de elleve disciples „forstand“, så de fuldt ud kunne „forstå skrifterne“, nedtegnede Han et løfte for dem, der lever i de „sidste dage“, og som vil vende tilbage fra deres skuffelse, omvende sig fra deres laodikeiske tilstand og tage imod „sandheden“. „Talsmanden“ i de „sidste dage“ vil „minde“ os om „alle ting“, idet han lærer os „alle ting“. Lige så betydningsfuldt som det er, at Han bringer tidligere sandheder i vor erindring, mens Han lærer os alle ting, vil Han også „forkynde os de ting, som skal komme“.

Men jeg siger jer sandheden: Det er til gavn for jer, at jeg går bort; for dersom jeg ikke går bort, vil Talsmanden ikke komme til jer; men dersom jeg går bort, vil jeg sende ham til jer. Og når han kommer, skal han overbevise verden om synd og om retfærdighed og om dom: Om synd, fordi de ikke tror på mig; om retfærdighed, fordi jeg går til min Fader, og I ser mig ikke mere; om dom, fordi denne verdens fyrste er dømt. Jeg har endnu meget at sige jer, men I kan ikke bære det nu. Men når han, sandhedens Ånd, kommer, skal han vejlede jer til hele sandheden; for han skal ikke tale af sig selv, men hvad han end hører, det skal han tale, og det, som skal komme, skal han forkynde jer. Han skal herliggøre mig; for han skal tage af mit og forkynde det for jer. Johannes 16,7–14.

På dette tidspunkt skal Talsmanden „lede“ os ind i „sandhed“, „lære os alle ting“, herunder „de kommende ting“, for på dette tidspunkt har Jesus stadig „mange ting at sige“ os. Disse ting, hvad enten de er ting fra vor „ihukommelse“, „de kommende ting“ eller de mange „ting“, han „endnu“ har at sige os, er det, som besegler os til den forestående krise. Det gør det, for hans sandhed repræsenterer hans skabende kraft. Han besegler os forud for den kommende krise, for Han har til hensigt, at vi på forhånd skal advares om den største periode med forfølgelse mod Hans folk, som nogen sinde finder sted i den hellige historie. Denne forfølgelse tilkendegiver specifikt, at de ord og handlinger, som vi har udført i fortiden, vil blive husket og brugt imod os, således som Kristi ord blev fordrejet imod ham. Ikke desto mindre skal vi frembære budskabet som et vidnesbyrd imod deres oprør, sådan som det er fremstillet ved Ezekiel og Kristus.

Kom det ord i hu, som jeg sagde til jer: Tjeneren er ikke større end sin herre. Har de forfulgt mig, vil de også forfølge jer; har de holdt fast ved mit ord, vil de også holde fast ved jeres. Men alt dette vil de gøre imod jer for mit navns skyld, fordi de ikke kender ham, som har sendt mig. Havde jeg ikke kommet og talt til dem, havde de ikke haft synd; men nu har de intet dække for deres synd. Den, som hader mig, hader også min Fader. Havde jeg ikke gjort iblandt dem de gerninger, som ingen anden har gjort, havde de ikke haft synd; men nu har de både set og hadet både mig og min Fader. Men dette sker, for at det ord skal opfyldes, som er skrevet i deres lov: De hadede mig uden grund. Men når Talsmanden kommer, som jeg vil sende jer fra Faderen, sandhedens Ånd, som udgår fra Faderen, da skal han vidne om mig. Johannes 15:20–26.

„Sandhedens Ånd“, som er „Talsmanden“, vil „vidne om“ Kristus, som er „sandheden“. Og „sandheden“ er Alfa og Omega, den første og den sidste, begyndelsen og enden. Den skjulte historie om de syv tordener, som nu bliver åbenbaret, er beseglingsbudskabet for de et hundrede og fireogfyrre tusind. I tiden efter den 18. juli 2020 fremholder Jeremias et eksempel på, at vi kan vælge at vende tilbage til Ham, som først elskede os. I fuldbyrdelsen af dette værk med at vende tilbage har vi ansvaret for at skille det kostelige fra det usle. Hvis vi virker vor frelse ud med frygt

og bæven og fuldbyrder dette værk, vil vi blive beseglet og straks træde ind i den største krise i jordens historie. Vi vil også have det privilegium at erfare den historie, som profeter, konger og retfærdige mænd har ønsket at se.

De, der påtager sig dette arbejde og vender tilbage, »vil vandre i det lys, som udgår fra Guds trone«, og ved »englenes mellemkomst vil der være stadig kommunikation mellem himlen og jorden«, hvilket er den kommunikationsproces, der identificeres i Åbenbaringsbogens indledende vers.

»Ikke alle i denne verden har taget parti med fjenden imod Gud. Ikke alle er blevet troløse. Der er nogle få trofaste, som er sande mod Gud; for Johannes skriver: »Her er de, som holder Guds bud og Jesu tro.« Åbenbaringen 14:12. Snart vil kampen blive ført med stor voldsomhed mellem dem, der tjener Gud, og dem, der ikke tjener ham. Snart vil alt, som kan røkkes, blive rystet, for at de ting, som ikke kan røkkes, må blive stående.«

»Satan er en flittig bibelstudent. Han ved, at hans tid er kort, og han søger på ethvert punkt at modarbejde Herrens værk på denne jord. Det er umuligt at give nogen forestilling om den erfaring, som Guds folk, der skal være i live på jorden, vil komme til at gøre, når himmelsk herlighed og en gentagelse af fortidens forfølgelser blandes. De vil vandre i det lys, som udgår fra Guds trone. Ved englenes mellemkomst vil der være stadig forbindelse mellem himmel og jord. Og Satan, omgivet af onde engle og idet han gør krav på at være Gud, vil udføre mirakler af alle slags for om muligt at bedrage selv de udvalgte. Guds folk vil ikke finde deres sikkerhed i at gøre mirakler, for Satan vil efterligne de mirakler, der vil blive udført. Guds prøvede og testede folk vil finde deres kraft i det tegn, der omtales i 2 Mosebog 31:12–18. De skal tage deres standpunkt på det levende ord: 'Der står skrevet.' Dette er det eneste grundlag, hvorpå de kan stå fast. De, som har brudt deres pagt med Gud, vil på den dag være uden Gud og uden håb.

Guds tilbedere vil især blive kendetegnet ved deres agtelse for det fjerde bud, eftersom dette er tegnet på Guds skabende magt og vidnesbyrdet om hans krav på menneskets ærbødighed og hyldest. De ugudelige vil blive kendetegnet ved deres bestræbelser på at nedbryde Skaberens mindesmærke og ophøje Roms institution. I stridens afgørende spørgsmål vil hele kristenheden blive delt i to store klasser: dem, der holder Guds bud og Jesu tro, og dem, der tilbeder dyret og dets billede og modtager dets mærke. Skønt kirke og stat vil forene deres magt for at tvinge alle, »både små og store, rige og fattige, frie og trælle,« til at modtage dyrets mærke, vil Guds folk dog ikke modtage det. Åbenbaringen 13:16. Profeten på Patmos skuer »dem, som havde sejret over dyret og over dets billede og over dets mærke og over dets navns tal, stående på glashavet med Guds harper« og syngende Moses' og Lammets sang. Åbenbaringen 15:2.

„Frygtelige prøver og trængsler venter Guds folk. Krigens ånd sætter nationerne i bevægelse fra den ene ende af jorden til den anden. Men midt i den trængselstid, som kommer, — en trængselstid, som der ikke har været magen til, siden der blev en nation til, — vil Guds udvalgte folk stå urokkeligt. Satan og hans hærskere kan ikke tilintetgøre dem, for engle, som er vældige i styrke, vil beskytte dem.“ Testimonies, bind 9, 15–17.

Det er værd at erkende, at dette afsnit udgør afslutningen på et kapitel, som begynder på side elleve i Testimonies, bind ni, hvilket kan forstås som repræsenterende ni-elleve. Det er værd at bemærke, at titlen handler om den kommende Brudgom, og også om Habakkuks tavler, hvorfra Paulus udledte det vers, han skrev i Hebræerbrevet. Begyndelsen af kapitlet markerer den historie, som begyndte den 11. september 2001, de to tavler i profetiens pagt, som blev indgået ved adventismens begyndelse, og at titlen er den sidste krise, hvilket identificerer det sidste Midnatsråb. Slutningen af kapitlet er i fuldstændig overensstemmelse med begyndelsen, for både begyndelsen og slutningen omhandler den endelige krise.

“Afsnit 1—For Kongens komme”

„Endnu en liden stund, så skal han, som kommer, komme og ikke tøve.“ Hebræerne 10:37.

„Den sidste krise“

"Vi lever i endetiden. Tidens tegn, som hurtigt opfyldes, forkynnder, at Kristi komme er nær for hånden. De dage, hvori vi lever, er alvorlige og betydningsfulde. Guds Ånd bliver gradvis, men sikkert, trukket bort fra jorden. Plager og domme falder allerede over dem, som foragter Guds nåde. Ulykkerne på land og hav, samfundets urolige tilstand, krigens alarmer, er varslende. De forudsiger forestående begivenheder af den største betydning." Testimonies, bind 9, s. 11.

Hvis vi vender om og tager imod det høje kald til at være Guds „mund“, sådan som det er fremstillet ved Jeremias, vil vi meget snart få del i den største indsamling i den hellige historie.

Han talte også håbets og modets ord til dem. »Jeres hjerte forfærdes ikke,« sagde Han; »I tror på Gud, tro også på Mig. I Min Faders hus er der mange boliger; var det ikke sådan, ville Jeg have sagt jer det. Jeg går bort for at berede jer et sted. Og når Jeg er gået bort og har beredt jer et sted, kommer Jeg igen og vil tage jer til Mig, for at også I skal være, hvor Jeg er. Og hvorhen Jeg går, ved I, og vejen kender I.« Joh. 14,1–4. For jeres skyld kom Jeg ind i verden; for jer har Jeg arbejdet. Når Jeg går bort, vil Jeg stadig arbejde ivrigt for jer. Jeg kom til verden for at åbenbare Mig selv for jer, for at I kunne tro. Jeg går til Min Fader og jeres for at samarbejde med Ham til gavn for jer.

»Sandelig, sandelig siger jeg jer: Den, som tror på mig, skal også gøre de gerninger, som jeg gør; og han skal gøre større gerninger end disse, fordi jeg går til min Fader.« Johannes 14,12. Hermed mente Kristus ikke, at disciplene ville udfolde mere ophøjede anstrengelser, end han havde udfoldet, men at deres gerning ville få større omfang. Han sigtede ikke blot til mirakelgerning, men til alt det, som ville finde sted under Helligåndens virkekraft. »Når Talsmanden kommer,« sagde han, »ham, som jeg vil sende jer fra Faderen, sandhedens Ånd, som udgår fra Faderen, han skal vidne om mig; også I skal vidne, fordi I har været hos mig fra begyndelsen.« Johannes 15,26.27.

„På vidunderlig måde blev disse ord opfyldt. Efter Helligåndens nedstigning blev disciplene således fyldt med kærlighed til Ham og til dem, for hvem Han døde, at hjerter blev smeltet ved de ord, de talte, og de bønner, de opsendte. De talte i Åndens kraft; og under indflydelse af denne kraft blev tusinder omvendt.“ Apostlenes Gerninger, 21, 22.